

عنوان مقاله:

تحلیل ویژگی های زبانی در مثنوی اسرار و رموز علامه اقبال لاهوری

محل انتشار:

همایش بین المللی اقبال و دنیای ما (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

محمدرضا حیدری - دانشجوی دکتری رشته زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

عبدالعلی اویسی - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه سیستان و بلوچستان

خلاصه مقاله:

محمد اقبال لاهوری شاعر پارسی سرای هند و پاکستان در اواخر سده سیزدهم و اوایل سده چهاردهم، یک فیلسوف و عاشق وطن است و نامش به عنوان آخرین سخن سرای منشور شبه قاره هند مطرح می باشد. بین جوشش درونی شعر را نوعی الهام می دانند و سعی دارد با هنر شعر و شاعری حقایق و ارزش ها را مجسم کند. هدف اقبال تنها خیال پردازی صرف نیست بلکه بوش را به عنوان وسیله ای جهت رساندن پیام زندگی برگزیده است. اشعار اقبال را می توان از دیدگاه دستوری مورد زاکانی قرار داد. دستور علمی است که می خواهد به بررسی. من نقش کلمات در اجزای جمله بپردازد و سه مبحث واج ها، واژگان و معنا که اساس زبان را تشکیل می دهند مدنظر قرار می دهد. این تحقیق به این منظور انجام خواهد شد که تا کنون کاری در این زمینه توسط صاحب نظران انجام نگرفته است و می خواهد ویژگی های دستوری از قبیل انواع افعال، انواع را، وجوه افعال، ترتیب اجزای جمله، ترکیب های تبعی، انواع اضافه، قواعد تخصیص، ادغام و اعضای شورا در این مجموعه اشعار بررسی کند و میزان تاثیرپذیری شاعر از ویژگی های زبان در جهت بنیادین کردن اشعارش با این خصایص را در اختیار مخاطبان قرار دهد و جنبه های سنتی اشعار اقبال لاهوری را در مثنوی اسرار و رموز نشان دهد.

کلمات کلیدی:

اقبال لاهوری، مثنوی اسرار و رموز، دستور زبان فارسی، ویژگی های زبانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/770800>

